

0312 – 12. mars

Da sa slangen til kvinnen: ... For Gud vet at på den dagen dere eter av det, skal øynene deres bli åpnet. Dere skal bli slik som Gud og kjenne godt og ondt. 1Mos 3: 5.

Merk deg disse ordene og den målrettede tvetydigheten og listige slangegiften! Her ser du den «hvitkledte» djevelen. Her tar han seg ganske godt ut, omskapt til en lysets engel.

Han sier ikke til Adam og Eva: For dere skal slett ikke ta hensyn til det Gud sier. Nei, tvert imot viser han med en gang til Gud i det han sier, og bruker Guds ord til å underbygge sine ord.

Men han kommer med en forklaring på det navnet Gud selv hadde gitt treet. I sitt forbud hadde Gud kalt det for treet til kunnskap om godt og ondt. Nå vil djevelen utlegge hva dette betyr. Han sier: Gud vet, og har med selve navnet han har gitt treet, erkjent at av frukten på det treet får en kunnskap om godt og ondt, –. Altså den kunnskapen Gud selv har. Slik «at den dagen dere eter av det, skal også dere bli som Gud og kjenne godt og ondt».

Dette høres jo alt sammen svært bra ut: Bli som Gud selv, vis og opplyst som ham –. Dette kan da ikke være noe galt. Når altså Gud selv også vet at slik står saken når det gjelder dette treet, kan det jo umulig være rett oppfattet at han, deres omsorgsfulle og gode Fader, kan ha forbudt dere å ete av dette treet. Slik har noen sett Satans dybder i dette bedraget.

Mens andre tror Satan med dette har villet så mistanke om en slags misunnelse hos Gud. At han liksom ikke skulle kunne unne menneskene å bli så lykkelige, så de dermed ikke burde få en viss og fast tro på Guds kjærlighet og omsorg for dem.

Begge disse oppfatningene kan gjerne ha arbeidet med Eva. For Eva må jo etter hvert bare ha stått igjen med denne holdningen: Når Gud vet at hvis vi spiser denne frukten, skal øynene våre bli åpnet, – så kan han da ikke ha forbudt oss å ete av den –! Vi må ha misforstått ordene hans! For hvordan kan et slikt forbud stemme overens med hans inderlige godhet og kjærlighet? Har han derimot virkelig forbudt oss å ete av det, kan det jo ikke være noen annen grunn enn at han ikke kan unne oss dette –!

Her ser du hvor dypt Satan arbeider! Dette blir ennå verre når vi ser hvordan han i sin hemmelighetsfulle løgn blander inn sannheter. Men disse bare misbruker og tåkelegger han jo i de tvetydige formuleringene han bruker.

Han lover f. eks. at øynene deres skal bli åpnet. Dette kunne jo oppfattes som at de skulle få en overmenneskelig visdom og innsikt. Men selv er han jo fullt klar over at det er bare den tragiske opplevelsen de vil få av synden og straffen for den.

Men det som uten sammenlikning er det mest alvorlige i denne fristelsen, er den selvsikkerhet, den selvforhudelse, og den avhengighets-fraskrivelse som gjennom slangens gift forplantet seg til hjertene i hele menneskeheten. Dette har satt dype merker i alle Adams barn, og er den dag i dag selve kilden til all åndelig død, til de største fristelser og dypeste fall.

Allerede i slangens første ord: «Har Gud virkelig sagt: dere skal ikke ete av noe tre i hagen», ligger den tanken: Dere er jo Guds herligste skaperverk, det er jo dere som skal herske over hele jorden! Skulle det da være satt noen som helst begrensning for dere! Skulle ikke dere ha all mulig frihet? Men etter hvert stiger fristerens dristighet. Så taler han sterkere ord: Dere skal bli slik som Gud (eller: selv bli guder).

Og akkurat dette: Dere skal bli slik som Gud, det brant seg fast dypt i mennesket. Bli slik som Gud – ikke gjennom noen Guds nåde og gave, men gjennom vår egen «kunnskap om godt og ondt», gjennom noe vi selv foretar oss, gjennom egne gjerninger. Dette etterlot seg dype merker i Adams slekt, som den dag i dag stadig stikker fram.

Vesentlig betydning har det nok også hatt at slangen skapte et kunnskaps-begjær som hadde en spesiell medvirkning til dette store og forferdelige fallet. Luther sier: «Det er egentlig djevelens helt unaturlige gift; at menneskene vil være klokere enn det Gud ville de skulle være».

Der er for det første ikke noe som har gjort menneskene så blinde i åndelige spørsmål, så sterkt fiendtlige overfor Gud og hans veier, som den innbilte lærdheten. «Mens de gjør krav på å være vise, blir de bare dåraktige», om de så sitter inne med de største forråd av kunnskap.

Apostelen sier at kunnskapen oppblåser. En stor rikdom på forstand og kunnskap blir dermed den største fristelse for et menneske til selvforhudelse og selvklokskap. Og bare det er straks nok til at dette mennesket, mer enn noen annen, ikke er mottakelig for Guds visdom.

Gud står de stolte imot, og skjuler sitt lys for de vise og forstandige. Men når Gud står imot et menneske, da er det i en håpløs situasjon. Da faller det i den ene dårskaper etter den andre.

Luther sier at «da har det fått en sånn visdom at det anser for rettferdighet det som er synd, og for den høyeste visdom det som er den største dårskap. Og så langt pleier djevelen drive det, at jo mer fjernt mennesket kommer fra Ordet, desto mer lærd og vis synes det at det er».